

Tar Károly

És

versek, töprengések

© **Tar Károly**

© **Tar-Bengtsson Zsuzsanna**

TARTALOM

1. Fácánra fektetem fejem

Fohász
Koppány dala
Sámánkodva
Régi bánat
Versteke
Tízparancsolatom
Bolyongás a Világhálón

2. Évszakok

Évszakok
Téli mosoly
Téli sóhajtás
Téli szél

3. A gyengébb igen

Társas dal
Finnyás nők órája
Éva
Mosolyodba öltözz
Kurta képzelet
Karomban
Vágy

4. Magamban

Figyelmeztetés
Kétely
Kívánság
Szolgálat
Lehettem volna
Emillel üzenem
A kétely ágán
Pillanat
Bíztatás

5. Gyorsleltár

6. Töprengések

1. Fácánra fektetem fejem

Fohász

Istenem, Istenem
Tobozom, tegezem
Föld felett
Föld alatt
Iromba ordasok
Szemők szarvasok
Ti vagytok
Te vagy
Az idő vasfoga

Koppány dala

Neved kimondtam: megteremtettelek
Rádolvastam minden ígézetemet
Szómmal szorosan bekerítettelek
Gúzsba kötve igékkal ütlegettelek

Kilendült nevedre
Szita-szita péntek
Fel-felsír a gyermek
Szita-szita péntek
Jó és rossz hatalma
Öröktűz zabszalma

Jobbról balra
Nyárból télbe
Fényből sötétbe
Fehérből feketébe
Hív, küld, visz az Úr

Vassal próbáltam tüzet
Házamból nőtt égígérő fád alatt
Vastagodó tüskés törzsén kúsztam
Baltámmal balogul csapkodtam
Szita-szita csütörtök
Teremtő zabszerda

Arccal borulok a földre
Kilenc égben jártam
Táltosodat vártam
Nézőidet láttam
Zengték éneküket

Vesztetül vertem a dobokat
Viaskodtam nagy szellemekkel
Tomboltam tovatűnt lelkeimmel
Átéltam világmindenséget
Lóvá tettek dühös bikává
Nincs ki átvenné tudásom
Tehenek véres tejét vesszőzöm
Könyörögve ajtót nem nyitok
Áldozattá kellett lennem
Füldök forró kancatejben
Halálbagoly társa lettem
Világmindenségen dobolom dalom

Sámánkodva

megrontalak kék szememmel
fölkötődbe két gyöngyöt köss
gyémántot íves nyakadra
szikrázó dühösségek ellen
a smaragdok őrizzenek
bujaságtól mutasd facér
fenekedet lábad között
nézz rám bűvölj hogy szabadulj
rontástól haj ezeréves
hitehagyottságunkért
büntetnek szakadatlan
s joggal mindeneket rontó
örökké hatalmas szellemek
törnek ránk sűrű bozótból
a hajdani eszelősök
fejed fölé gyeptéglát emelj

Régi bánat

eszmenyeregre hajtom zúzmarás fejem
igazságaim kengyelébe minek kapaszkodnék
gazdag sírt ha akartam és ez lett belőlem
oldalamon szellemi kardom kettőbe törött
lovam és kutyám sem porlad mellettem

Versteke

Tekintélyes tekintet
Pillanatot megihlet
Pillantás a pillámról
Hétköznapon átlából

Könnyben úszik elpilled
Sanyarúságom viszed
Egyszem magam szemtanú
Életem mily szomorú

Teke-szemem teke-szám
Teke-világot kíván
Teke-világ gömbölyded
Idő gurul fölötted

Tízparancsolatom

Megtartott tízparancsolatomat
testem csontkemény táblájára róttam,
lelkem porladásig hirdessen engem

Bolyongás a Világhálón

A világhálón bolyongva-forma
belebotlottam némi csillagporba.
Maréknyi sziporkában vétlen
jelen volt maga az Úr az égben.
Lehívtam rögtön a képernyőmre,
jött bölcs szöveggé töpörödve,
picit a magam képére írva,
de a magyart már alig-alig bírta.
Englisül társalogtunk hát egy keveset -
inkább amcsiul dőlt belőle a szeretet.
- A magyarok Istenét vártam régóta...
- Hol van az már?! - szólt lelombozódva.
Nem fenyegetett, nem okított hitet lihegve,
felszívódott apránként, vissza az Internetbe.
Félnem kellett volna a hármas igazságot?
Bebolyonghatok magamnak újabb világot.

2. Évszakok

Évszakok

Tél tanít hallgatásra
Tavaszbédésre
Ötvös ősz elmúlásra
Nyár reménykedésre

Téli mosoly

Pecsenye pirosra pirítja
két kezéd a tél

Párásat pőfékel párosan
tüzelő tüdőd

Felhőben fürdőzik fölötté
kéken kél az ég

Szemedben szikrázva szökkenő
tavasz tündököl

Téli sóhajítás

Pecsenyepirosra szorítja kezéd a tél
Pihepárát pőfékel rendre tüzes tüdőd
Szemed szikrája tavaszba szökkenve remél
Felhőtlen fájintós eget, mindig szebb időt

Téli szél

Itt a tél! Itt a tél! Itt a tél!
Felkél sietve s beszél a szél.
Szóra szót összehord és havat,
Nem kímélt sem vadat, sem madarat.
Ránk borítja a sötét eget,
A sápadt arcú fellegeket,
Feltépi a nagy égi dunnát,
Fütyülve borzolja a Dunát,
Szétszór milliónyi csillagot,
Porcukor-puha földtakarót,

Szánon, sítalpon dombról csúszik
Jégpálya jegén fényben úszik
Cikázva csapkod, korongot űz
Hahotázva örömökbe fűz,
Kipirosítja az arcodat
Bámészkodókat is vacogtat,
Bocsánatkérően meglegyint
Ezüstös karácsonyt hoz megint
És ha zörget is sok virgácsot
Újesztendőt kelt és kalácsot.

3. A gyengébb igen

Társas dal

*„...a te szerelmeid jobbak a bornál”
Énekek éneke 1,2.*

zászló lettem feletted
hogy kebledet felfedted
liliomom tövised
gyönyöralmám ínyednek
felköltötted szerelmem
átugrálok hegyeken
szökellek szép halmokon
rózsavölgyben szívsirom

virág virágzik erdőn
ének ideje eljön
szavad gyönyörűséges
tekintetedtől ékes

kérve kérlek szerelmem
serkentsd tovább szerelmem
kényszerítsél karodba
valameddig akarja

Dávid tornya a nyakad
emléidből dal fakad
zergék ikerfiai
tested liliomai

szeplő egy sincs most benned
mirháim kell legelned
jobb vagy minden boroknál
színméz csepeg halmodnál

berekesztett kertedben
kútfő vagyok testedben
tej foly nyelved alatt
bepecsételt jó falat

tömjén füvek táblája
aranyhenger rámája
választott drága galamb
csengő szerelemharang

vágyba ültetett hajnal
lázfegyverzetlen zajjal
rettentő zászlós tábor
bortalan csillagmámor

csípőd hajlása köszöntyű
köldököd kerek szerkentyű
hasad gabonaasztag
nedved csészédbe raktad

szemeid halastavak
szólásod szelíd szavak
mit kedvére szürcsöl
ki szerelmedért gürcöl

pálmafaszép vagy kedves
szőlőgerezded nedves
felhágok fogom ága
öledben vár a szájad

lángjai tűznek víznek
kit pecsétéknek hisznek
kőből toronyemlőkkal
szerelem-tűzszerűkkel

víz cédrusdeszka-ajtó
kőfal: szerelemhajtó
buzgó halál szeretet
jöjj fuss ezüstkerteket

Finnyás nők órája

A svéd tévében éjfél után
kerek asztal körül ültek,
s túltettek minden szende Mónikán,
midőn egy húron pendültek.
Csöppet sem pirultak
mikor maguk elé egy-egy
kiadós gumifarkot húztak.
A szerelem állítmányából
választásuk szerint pirosat
vagy ébenfeketét foghattak
finom női kezükkel marokra.

Ezzel kezdődött az esti tanóra.
És azt csicseregte és mutatta a
sok ilyet látott tanító néni,
hogyan miként kell az állítmányokat
szájjal finoman becézni.

Előbb az illatos gumisapkát
beszívták szépen, és úgy tettek,
mint okos varjú a vetésen,
rábólíngattak rendre a gumifarokra
szájukból apránként csúszott
egyre lennebb a sikamlós gumisapka
míg a válogatott gumiállítmányt
ki-ki egészen tövig be nem kapta.

Jól van - mondta a tanító néni,
és érzéki ajkával mosolygott szépen.
Ilyen Mónikát még nem láthattunk képen
A nézőket sem restellték biztatni,
hogyan az állítmányokat miként kell
az alanyoknak apránként bekapni.

Tanulságos volt bizony a felnőttoktatás,
a Fehér Házba való svéd intimitás.
Mert ha szép és okos a nő,
ilyetén mindenféle farok fertőtleníthető
És lehet banán, eper vagy kivi illatú,
és keményfa... mit nő rág, nem a szű.

Éva

A fénycsokor szilánkokra bomlik hajadon
Mindenségtitkaid sejtjeidből tükröződ
Szemfenéken szúr szerelmed oltja patakod
Forró forrás fürdet sziporka a törülköződ

Mosolyodba öltözz

mosolyodba öltözz
készüljünk a bálba
ringató nászággyba
szemeimbe költözz

Kurta képzelet

az én képzeletem
nem a te képzeleted
képzelted nem léted
imádod nem érted

magad építetted
apró hazugságból
elrévedezésből,
jelen-kifogásból

képzelt képzeleted
végtelen is érint
odaállítottam
érintetlen férfit

ha a képzeleted
ha a képzeletem
egyszer együtt lenne

és az imádságod
a szótlansággal
végül összeérne

a létezésednek
a létezésemnek
akkor véget vetne

Karomban

karomba jöttél
vártalak virággal
pereltem világgal
karomba szöktél

mosolyod rózsaszín
pír-futószőnyegén
pillantásod egén
hangfátylad karmazsin

ringásod ringatott
hegesztőlángom gyúlt
libegett levegőn
lihegő szeretőm

olyan volt mint a vég
amikor újra kezdet
és nem kéri vesztet
de gyarapít: még-még...

akartad akarván
estétől reggelig
összejtől összejtig
bódultan bódulván

karom ha kitárom
vágyam kiéhezett
sóvárgó igézeted
szökkenésed várom

Vágy

szeretném ha sóhajtásaiddal babusgatnál
jó emlékezetteddel bebalzsamoznál
ha elvégeznéd hogy a magam építette piramisban
gondolataim ne heverjenek holtan
szeretném ha tavaszi szelekre hímeznél
hogy fennen lobogtasson mind aki beszél
s amit szóltam nem suhogna fölötte soha bárd
sok butító éjben szikrázó guillotine
mit irigység oldott és prédikált a dühös kín

4. Magamban

Figyelmeztetés

Egy régi latin felirat kiegészítése:

„Nem mást, magadat bántod”,^{*}
Ha örökké önmagad látod.

Kétely

Most, hogy elkészülhet a hasonmásom
A magunk hitében sincsen maradásom

Kívánság

Legyen a legfőbb hatalom:
magad uralkodj magadon.

Szolgálat

Sírgödrömbe még egy-egy lapáttal,
leszámolok a cudar világgal!

Lehettem volna

Anyám szép Király volt
Apám Kopasz Károly
Hányad(é)iknak születtem
Apránként kis kopasz
S herceggé nem lettem
A helyhiány miatt

^{*} A kolozsvári Mátyás utca 3 szám alatti épület falában található reneszánszkori ablakkeret-töredék felirat-töredéke. (Fordította Szabó György)

LIVIDE>PONETVVII TANDEM (...)
NON ALIVM LEDIS TE (...)

„...../ Nem mást, magadat bántod”

Most itt állok árván
Magamon épp kívül
Szemfény-vesztesen már
Múltamon szánom ül
Hetvenkedném sunyin
Halálom üldözöm
Röhögnöm kell ugye
A számításain

Naponta komolykodom
Hitem magamban nő
Kicsiben az agyő
Nagy Bumm!-ot másolom

Herceg!

Mi lehettem volna -
Ereimben foly még
Kék kiskirályi vér -
S magamról szólva
Patinámat szórva
Gondolattermekben
Össejt- szobrom fényben
Állhatna réges-rég

Emillel üzenem

Emillel is üzentem néha,
hogyan megszólíthatnál már...

S mert nem vetted a lapot,
nemigen válaszoltál:
tán felejtéssel házasodtál,

s ha kértél is papot,
emlékműveimről se szóltál
- elásott bárdom megkopott -
balladáimból kitántorogtál.

Mívestárs, ki nem céhes léha,
utad, utam keresztje...

Herceg!

Sötétül, a szó vadul.
Poroszkál sok jó emlék.
Vont zászlóm leng lovagul...
Üresednek az elmék.

A kétely ágán

félelmünk begyéből
öklendezett galacsinokban
lélekelemzők kutakodnak.
Okát félszünknek nem lelik.

Sanyarú emberöltők alatt
mit felfaltunk
kit csontig rágtunk
szült életünk iszonyult
elszállt elrepült elterült

összetörtek éveink
a gubbasztástól
kékült kétely ágán
elárul minket minden
mit felköhögünk
ijedség-csontokat
félsz-nyilallásokat
fájdalom-köpeteket
hengergetünk magunkban

a Föld ilyen gömbölyű
napvilág mutatja
ezernyi redőnkéből
mi maradt

dugdosott vágyainkból
korcs hiedelmeinkből
úrrá immár nem lehetünk
magunk és mások felett
hess kuss szurok madár
veled téblábol örökkön
az önzabáló sír-sötét sereg

Pillanat

pillanat az élet
egy pont a vég előtt
zsákmány amit lelőtt
az örökös kezdet

Bíztatás

Jöjj! Légy akárki!
Jöjj hát!
Reménységbe öltözz,
naponta kémleld a végtelent!

5. Gyorsleltár

1.

Egy naponta változó jegyzőkönyvből:

1 darab felhőkben járó, közepesen mutató fej, szürkeállományában a mindentagadás kifejező szövegével.

Néhány a homlok mögött bujkáló eredeti gondolat, amelyre talán érdemes a vadásznak méla lesben fejtetű állnia.

1 darab kopottas fejbőr, a homlokot már alig takaró, a gesztenyehagymák elégtelen vitaminellátásból eredően sűrűnek nem mondható maradék hajszálakkal.

1 darab histeriázis a hozzávaló vizenyőkkel és a nehezen forgatható, de könnyen lenyelhető, kiválóan dagadt nyelvvel.

1 darab lepcsés, csókra alkalmatlan száj, keskenyedő, szintelen és cserepes ajkakkal.

1 darab illegálisan, a foghúsba temetkező szemfoggyökér.

2 darab, vízzel félig telt arcüreg.

1 darab bal felső, 14 karátos aranyhíd a hozzávaló koronákkal és alatta rejtett fogszúval.

4 darab sáncolt, különben ép fog, benne a foghiányokat áthidaló aranyhídvégződésekkal.

Többdekányi, a fogakhoz és a hidakhoz is határozottan ragaszkodó dinnye-sárga fogkő.

1 darab, olykor bűzös levegőjű szájüreg, amelyből tétován bukkannak elő az anyanyelv elfogadhatóan kiejtett szavai, román, svéd, angol, olasz, orosz és más nyelvek tökéletlenül képzett szavaival keveredve.

1 darab, olykor a láthatatlanságig visszavágott deresedő körszakáll, enyhén vöröslő vastag bajusz kialakításának valós lehetőségével.

1 darab szélesedő, tompa, némileg lilás árnyalatú, zsíros felületű orr, pattanásnyomokkal, nemcsak az élvezetek közben tágra nyílt fekete, gazdag szőrszáltermelésre hajlamos, belterjes, ellenőrizhetetlenül levedző orrlyukakkal.

1 pár süketnek mondott, de a klasszikus zenét is befogadó közepesen szétálló fül, gyorsan növekedő szőrcsomókkal.

1 pár idegesen rángatózó, többszörösen körülíjekciózott és körülmetélt, vizenyős-kék, enyhén rövidlátó szem, a távolbalátást segítő olcsó szemüveggel.

1 darab hallatlanul recsegő, nehezen mozdítható, mérsékelt kálvinista, de birkózásra nem használható, néhány rózsaszínű és fekete szemölcsökkel, bőrgyűrődésekkel díszített nyak.

1 pár satnya izomzatú kar végződésekként, vízeres, szorításra alkalmatlan, olykor jéghideg és zsibbadt kézfej.

10 darab rendszeresen rövidre vágott, tiszta körmökkel, elfogadhatóan természetes körvonalú körömházzal díszített ujj.

1 komplett, sóhajokkal tele, nagy futásokhoz már alkalmatlan páros tüdő.

2 darab özvegyasszonyokat megszégyenítő mell, vörösbarna, szőrösen férfias bimbókkal.

1 darab kétkamarás, pitvaros, folyamatosan doboló, bolondos szív, amelyet a szebbik nem, némely furfangossággal képes olykor megdobogtatni.

1 darab gyengén fejlett, a mütös doktorok által lenézett epekő.

1 darab gyakori kiújulásra hajlamos, félig gyógyult savas lében fürdőző borsónyi gyomor-fekély.

2 darab honvágtyól sanyargó vándorvese, sűrített húgylében tengődő kavicsokkal.

1 darab, a gerincességben rokkant, előrehaladottan meszes gerincoszlop, a nyaki részen re-
csegtetésre alkalmas, a hátközépig szűrő fájdalmakkal, az L5-ös csigolyánál tiszteletre méltó
sérvvvel, amely gyakori lumbágós fájdalmak kiindulópontja, ismételt csillaglátást elősegítő,
hetekre ágyba döntő gerincvelő-becsípődések lehetőségével.

1 darab, derékban vállas középtestrész, rohamosan laposodó, majdnem egyenlő részben kettő-
be osztott szederjes fenékkal, a gyakori székrekedés eredményeképpen gazdag „arany” lelő-
helyekkel.

1 darab dél-dunántúli görögdinnye díszpéldányokhoz hasonló nagyságú feszes pocak, félév-
századnál is több ideje beforrt, művészi hatású köldökkel.

1 darab, változó, egykor férfias állású, de már többnyire nehezen meghatározható formájú
(mosogatórongy), csöpögős hímvessző (penis), vizenyőkkel (ödémákkal), diszkréten tömött
göndörszőrös herezacskókkal.

2 darab balláb, gyengén pipaszárasodó karikaláb, láthatóan még biztató izomkötegekkel,
diszkrét lúdtalppal, váratlanul sűrűsödő görcsberánduló képességgel.

1 darab emberre mért, kiszáradni kész, itt-ott kopott, szőrös bőr, nyúzás előtti elfogadható
állapotban.

Tucatnyi anyátlan-apátlan barnuló-feketedő anyajegy, folyamatosan változó nagyságban.

5 liter meszes utakon keringő, kéknek nem mondható, de sűrű és nemes vér, megfelelő alvadó
és pezsdülési hajlandósággal.

1 darab nagylábujj-bog, gyakori gyulladásakor önvörösödő szokással.

1 darab hálni járó lélek, kivehetetlen tartózkodási hellyel.

Némi meszesedett szürkeállomány, gondolatszikrákkal, hamu alatt üszkösödő világmegváltó
tervekkel.

Hatvan billió leltározatlan sejt, mindenik a saját kiszámíthatatlan magánéletével.

1 darab ázsiai pusztákból induló DNS fonál.

1 darab kirajzolando géntérkép a hozzávaló spirálba állított betűpárokkal.

1 darab megtépázott, testben lebegő, célját kereső, makacs hit.

Tekintélyes adag, a teljes bambulás felé tartó halálváró nyugalom, a végtelentől erőszakkal
visszaszorított satnya jövőképpel.

2.

Költségeimet nem kímélve porfüggönyt készíttetek holnapra néző ablakaimra, és múltban járó póksereget fogadok, hogy otthonomat lakályossá tegyem; a megszállottak módján tompítom szívem és agyam villámló dobbanásait, hogy megfoghatóvá tegyem legbensőmben az áttetsző csöndet, a feledés fátylába burkolózom ember-hűvös nappalokon, éjszakákon át illatos kazár füstölőket gyújtok, és dédelgetett álmokat melengetek utolsónak hitt leheletemmel, aztán csak várom, hogy magasra üljenek a csillagok és amikor szelídül az élet vonzása, és biztatóan hunyorog a sziporkaszemetes tintaég, lerázom magamról a hétköznapioktól súlyos sóhajokat, tiszta, megvilágosodott buborékként, önérzetes hólyagként emelkedem a szülőföldemként tisztelt semmibe.

3.

A szeretet mintha második foka volna a szerelem ritkuló érzésének. De ez is magában hordja a megmagyarázhatatlant. Mert nem tudjuk, csak sejtjük, csak érezzük, csak eltelünk ezzel az érzéssel.

Azt mondhatjuk a szerelemre és a szeretetre is, hogy nem eszünk gyümölcse, hanem a szívünké. De ismerjük, hogy a szívnek egészen más a feladata az emberi szervezetben, tudjuk, hogy nem a szívünkkel gondolkozunk. A lelkünkkel tesszük? A megfoghatatlannal. Az elképzelttel. A tudományos kutatás szerint nincs ilyen. Nincs, mert nem ismerjük. Valami más, amit még nem ismerünk. A világúrt betöltő *sötét anyag* része, együtt járója? Feltételezés. Több ilyenünk is van. Például az isten. Akit elképzelünk, ha szükségünk van rá. A prédikációk arról szólnak, hogy imádnunk kell őt. Az lehet a szeretet legfelsőbb foka? Többnek akarják ezt a szeretetnél, és teljesebbnek a szerelem érzésénél. Ne kérdezzük, hogy miért van erre szükségünk? Ha magától jön, ha megszáll, mint az ihlet, mint a megvilágosodás, mint a sugallat - ám legyen. A józan ész is elhagyja olykor gazdáját.

4.

A szentlélek spermaként működik? A tudományos kutatók ilyen istentelenül fogalmazhatnának, ha összevetnék eredményeiket a bibliai szöveggel. De az ilyen sarkított kijelentésektől szemérmesen tartózkodnak. És hümmögve tudomásul veszik, hogy a vallásos hit arra készíti az embert, hogy ellentmondjon saját eszének. A sejtkutatók, a mikrobiológusok egyre gyarapódó tudásával együtt nő tudathasadásos állapotunk. Immár sokadikszor történik meg velünk, hogy amit a szemünkkel és az eszünkkel látunk, nem valljuk, inkább elhallgatjuk, tagadjuk. Emberi természetünkhöz tartozik, hogy a régi elgondolások helyettesítéséhez évezredekre van szükségünk. Eszmék váltását is évszázadokban számolhatjuk. Úgy tűnik, hogy ezeknek a folyamatoknak a gyorsítását csakis a műveltség egyetemes kiterjesztésével érhetjük el. Szaporodásunk adatai azt mutatják, hogy az iskolázottak számának növekedése, a tudatos emberek számának növekedése nem elég gyors ahhoz, hogy egy-két emberöltő alatt átütően változtasson megkövesedett világképünkön.

5.

Mi vagyunk a mozgás. A mozgás alanyai csupán. Anyagi összetartozásunk, egymáshoz vonzódásunkat is befolyásolhatja. Amikor katonáskodó fiamat karácsonyra hazavártuk és lányommal a bátyja fényképe köré aggatott zsebóraláncot pillanatig fekete szalagnak láttuk, az óra kimozdult helyéről. Este volt. Később megbizonyosodtunk, hogy éppen akkor szenvedett ki rosszul műtött, hanyagul kezelt lábsebe miatt, a világtól elzártan a fiam. Ha az ilyen energiavándorlást, számos más példától is indítva, elfogadjuk, azt is feltételezhetjük, hogy a bennünk lévő léleknek nevezett energia az élettelen testből vagy erős összpontosítás révén visszaszállhat eredőjéhez, megszokott módon többnyire porrá lett őseihez, hogy a gének vagy a gének összetevőinek szintjén működő energiákkal okozzon változást. Az energia nem vész el, csak átalakul.

Honnan az őseinkhez való vonzódás? Az, hogy oly nehezen hagyjuk el halottainkat? A fájdalom, amelyet idegenben a szülőföldünk iránt érzünk? Nem, nemcsak a hegyek, nemcsak a táj... Az ötezer éves „jégasszony” génhasonmása itt él közöttünk, és különös emberi érzést táplál hóba fagyott rokona iránt.

A temető, ahol ősei nyugszanak, visszatartja a vándorlelkűt.

Őseink és sok más nép elégette, elégeti halottait. Talán éppen azért, hogy a keleti vallások által táplált nem kívánt újra-megtestesülést elkerüljék. Feltámadásunk jövőbeni magyarázatának ilyen kiindulópontja is lehet. A világ folyamatosságával ellentétes az életről való elképzelésünk. Lehet abban valami, hogy eddigi tudományunkkal ellentétben kitartunk az élet folyamatossága mellett, makacsul hiszünk a feltámadásban. Az is elképzelhető talán, hogy meg sem halunk, hanem „porrá” alakulva „újraszületünk” porból, energiából, őseink hagyatékából, szakaszokban folytatjuk életünket, mint az évszakokat megszokott füvek és fák, az egész örökké megcsodált újraéledő természet. A mikrokozmoszból vétettünk és tudatosan kitérítünk igyekezzünk makrokozmoszunkat. Energia vagyunk, eszméléseinket, gondolatainkat kijegecesedve továbbörökítjük. Múltunk titkait valószínűleg inkább a mikrovilág rejt, ennek kutatása visz közelebb örökéletünk ismérveire is.

6.

Keveredünk.

A fehér emberek barnábbakká válnak. A feketék kreolodnak. A rézbőrűek kisárgulnak. A Gazdagok szegényednek, a nincsteleneknek lesz betevő falatjuk. A jégmezők olvadoznak, a meleg langyosodik, a forró lassan kihűl. A katolikusok reformálódnak, az unitáriusoknál az egy Isten hit Buddhásodik, az iszlám kevesedik, az ateistákban mocorog a hit. Minden, ami zavaros tisztul, a tiszta pedig szennyesül, az igazság halványul. Törpülnek a távolságok, nagyra nőnek a törpék, az emberiség óriásai elviselhető nagyokká zsugorodnak. Az emberi élet hosszabbodik, de felgyorsul és így rövidebb lesz. Már nem lélegzünk kiadásokat a reggeli friss levegőből, mert tudónk térfogata kisebbedik, és már a levegő sem a régi, amit érdemes kitérített orrcimpákkal magunkba szívunk. A szerelem bódító érzése egyre lassúbban bontakozik ki az ifjú szívekben, a szívek a nagyobb igénybevételeknek megfelelően nagyobbodnak, a nagy érzések elaprózódnak. A hajunk a vállunkra omlik, de fejtetőnk fényesre kopaszodik. Messzire küldött tekintetünk kőhajításnyira ácsorog, az elhajított kő egyre közelebb esik le gyengülő karunktól, de a kozmoszba látunk. Rövidülnek a fényestendők, nő a sóvárgásunk az egyre messzebbre kerülő végtelenért. Keveredünk és atomizálódunk. Világunk egyre nyüzsgőbb hangyaboly, és ordító a magány.

7. Társítások

Kerékben a forgás. Lépésben az út. Gondolatban a cél. Felejtésben a nyugalom. Időben az elmúlás. Tettben az akarat. Szemedben a szép. Istenben a végtelen. Űrben a világ. Kicsinyben a nagy. Mikróban a makró. Mozdulatban a vágy. Lélekben az erő. Anyagban az élet. Fagyban a vihar. Fában a mag. Karban az ölelés. Halálban a megnyugvás. Hadban a dicsőség. Jelenben a múlt. Emlékezetben a jövő. Hegedűben a csend. Mészben az agyér. Anyatejben az apaság. Felejtésben a tudás. Összekötözöttségben a nyugalom. Teendőinkben az univerzum. Ügyesbajos dolgainkban a világmegváltás. Heverésben a hetykeség. Leskelődésben a kitartás. Bűntudatban a tudatlanság. Átvett lábban a titok. Patkóban a lóláb. Értelemben a pincsikutya. Melltartóban a lapály. Dézsában a fejőstehén. Tejben a szivárvány. Esztelenségben a mezítlenség. Bankban az árverés. Hófehérkében a nagymamaság. Hitben a másság. Étkezésben a terítetlenség. Torokban az elvek. Vízcsobogásban a jégkocka. Atombombában a habtorta. Ákombákomban a gyorsolvasás. Kamaszkorban a céltudat. Bachban a ráadás. Képzletben a tompaság. Közönyben a hitbuzgóság. Homokban a perc. Halikrában a farkcsóválás. Nagydobban a büntetés. Fuldoklásban a nyugodt lélegzet. Pávában a vármegyeháza. Aranyesőben szürkeség. Félhomályban csillogás. Lealjasodásban a mellveregetés. Kimúlásban az elmerevedés. Merevedésben az önzés. Karban a váll. Fülben a fej. Szokásban az otthon. Forró kásában a kerülgetés. Kerülgetésben a macska. Tigrisben az öleb. Cigarettaiban a szívás. Gyűrődésben a bársony. Díványpárnában a nyögség. Bóklászásban az unalom. Tétovázásban az akarnokság. Faragásban a fájdalom. Vakolatban a szemérem. Hőemberben a pilinkélés. Koromban a szállingózás. Gyűlöletben a bábáskodás. Formában a bontás. Lábban a ficam. Karmolásban a simogatás. Betört ablakban a csörömpölés. Felháborodásban a tízig számolás. Szabadidőben terhesség. Púpban a csontgyengeség. Kocsmában a józanság. Madárfüttyben a hajnal. Tavaszban a remény. Rügyben a titok. Csillagban a fekete lyuk. Anyaméhben a gyönyör. Cipőben a fáradság. Kézfogásban a ragály. Simulásban a kígyómozdulat. Szerelmes pillantásban jéghegy. Tengerben a szomjúság. Iskolában a butulás. Csüggedésben a kitartás. Hajszáiban a gerenda. Csókban a csattanás. Csatornában a szárazság. Sétában a tétovaság. Valamiben a semmi. Várakozásban a jelen. Majomban a szeretet. Emberben a por. Porban világegyetem. Szónoklatban a lélegzetvétel. Tévedhetetlenségben az árnyék. Házibuliban a házirend. Fojtogatásban a szótlanság. Guanóban illatfelhő. Meggyőződésben a tétovázás. Tagadásban az önámítás. Igenekben tűhegy. Gótikában az éktelenség. Főkönyvben a mellébeszélés. Zsírhegyben a vitamin. Átutazásban az állandóság. Faggatásban a néma tekintet. Tócsában a gyülekezés. Feltűnésben a viszketegség. Sárban az aszfaltillat. Fagylaltban a melegség. Kérdőjelben a véges pont. Cipőfűzőben a szorultság. Görbületben az aljasság. Kérdésben a töprengés. Használatban a hulladék. Újdonságban az ócska. Keserűségben a bűnbak. Nyálban a megvetés. Békességben az áldás. Keresésben a beosztás. A fentben a lentebb. Vetett ágyban álomtalanság. Zuhanásban a lebegés. Fejtörésben az üresfejűség. Lépcsőfokban az egyenlőség. Szoborcsoporthoz az önarckép. Hasonmásban a különbözőség. Kezdetben a hagyomány. Létben a jog. Gyerekjátékban a komolykodás. Kivégzőosztagban az egyénieskedés. Divatszalonban a rendtelenség. Csibehúsban a tyúk íze. Hajszáiban a görbület. Ragban a szó. Regényben a mesehiány. Cukorban a répalevél. Édespofában a pofára esés. Patyolatban szurtos fény. Körömfeketében az igazság. Körömnovellában a tájleírás. Márványmellen málnabimbó. Ringásban a csipő. Széles háton szembenézés. Magas homlok tarkógörbület. Piros pipacsban falfehéredés. Vitustáncban kiszámítottság. Gondolatjelben a pont. Hamuban mágia.

8. 2000

Ne hagyjunk fel a csüggedéssel? Ne hagyjunk fel a csüggedéssel! Mindent írhatunk kérdőjellel is. Hihetünk és kételkedhetünk. Kétezer év óta a keresztyén, ennek megreformálása után, többen a keresztyén hitben magyarázzuk a világot. De a mi világunk mellett az emberiség kétharmada más hitben él. Nem rosszabbak nálunknál. Kétezer éve próbáljuk betartani a tízparancsolatot. És folyamatosan ölünk. És lopunk. És mert kívánjuk, elcsaljuk más feleségét. És ezt cselekszik a nők is, ha megkívánják mások férjét. És a világ még így is halad. Mert építjük. Bábel tornyán tanulva igyekszünk szót érteni egymással. Sokféle furcsa meggyőződésünk ellenére is. Mert az eltelt kétezer év arra volt jó, hogy megértjük: a magunk fejével kell gondolkoznunk. Egyedenként kiválunk a rengeteg felfoghatatlan dogmával etetett tömegből, és nyiladozó értelmünkkel kikanyarítjuk a magunk karéj értelmét az érthető világból. Az a miénk, amit megértünk. Tudósaink bizonyítják, hogy agyunk képességeinek tíz százalékát, ha használjuk. Az elkövetkező esztendővel lezárjuk az emberiség gyermekkorát. Gyermekbetegségeinkből felépülve, értelmes gépeinkkel megtoldva értelmünk, kérdőjeleinket tudásunkkal fogjuk felkiáltójeleinkké alakítani. Élni érdemes! Örömtéremtés legyen a gondunk. Szeretetünk szülöttje legyen végteleníthető boldogságunk.

9. A Szent Koronáról

Az ország, a jog, a misztikus hatalom alá tartozás jelképe. De csak azoké, akik hisznek a szentekben, a szentségben. Akik szerint a ködösített múltat levetkezve kellene a jövőbe látnunk és lépnünk: akadály. A korona tündöklése ezer év fényeit sziporkázza. A magyar államiságát. De csillogása elfedi a régi magyar múltat, az ősit. A korona nem régmúltunkból jön, hanem az új hazában, az új környezethez való simulásunkért kapott ajándék, jutalom. Elsősorban azokat illeti, akik ezt kiérdemelték. Akik maguk is szentek voltak vagy szentjeinket imádták. Akiket aztán rendreutasított az egyszerűségével népet hódító reformáció. Ettől még a Szent Korona lehet Magyarország jelképe.

De ha valóban magyarok vagyunk, ha nem veszett ki agyunkból és génjeinkből az ezer éves nagy hódoltságban az ősök iránt tisztelet és a magunk megbecsülése, akkor szimbólumnak inkább ajánlhatnók a vérszerződést. Amit nem kaptunk, hanem adtunk. Tudatos keveredést vállaltunk ezzel, fajtaink egyenlőségét, a rokoni szálak elszakíthatatlanságát, az egymással szembe sohasem szegülést, a későbbi „mindig magunkért, soha mások ellen” költői megfogalmazás szerint. Azt, amit első szent királyunk megszegett. Amit évezredig tartó keveredésben a fél szájjal mondott magyarságunkig silányítottunk: ősi törvényeink tiszteletét. A magyar becsületet törvényét mindenekelőtt. Mert a nyugathoz való csapódásunk ámulatában ezer éve becsületünk is morzsolódik kétszínűséggé, mögöttes beszéddé, gyávasággá. Gerinccességből hajbókolás, anyanyelvünk szentségéből feladásig menő ápolatlanság, szokimondásunkból szófacsarás, nyíltságunkból sunyiság, halálíg kitartásunkból gyáva önfeladás, tömeges elmagyartalanodás lett. Ezer éve vérzünk. Adtuk vérünk mindenféle háborúban, osztálykülönbözőségben vívott csatákban. Elvéreztek és véreznek magyarjaink a szegények és a gazdagok közötti egyenlőtlen küzdelemben.

Ezer év egy életre való nép történetében nem nagy idő. De elég arra, hogy feledje mire vérszerződött hajdanán. A magyarság igazi létrejötte nem a Szent Korona áldása, hanem a vérszerződés.

A Szent Korona csodával határos megmaradásunk jelképe. A vezetőké elsősorban.

A magyar nép figyelmeztető örök szimbóluma a vérszerződés. Az önmagukat az ősi hagyományokból táplálók, a sajátosságaikat továbbra is vigyázva éltetők szentsége ez.

10.

Nagytakarítás előtt

Figyeljük meg, amikor azt harsogjuk, hogy „úgy gondolom” még akkor sem mondunk újat, eredetit, hanem csupán ismételünk. A legtöbbször nem magunkat ismételjük, hanem mindazt, amit életünkben összeszedtünk. Állítom, hogy a nagy többség nem gondolkodik, hanem a számítógéphez hasonlóan tárolja a tyúkésszel, szemenként összeszedett szavakat, és előszere-tettel azt szajkózza mindazt, amit ismételten hal, és akaratlanul, gondolkodás nélkül meg-jegyez „Úgy gondolom, hogy nem igazán egyértelműen éljük meg pragmatikusan a gondunk” - böleskodik a divatos politikus. „A komplex viszonyok adekvát reflexiók formákat indukál-nak a komplexitás redukciójának mechanizmusa által.” - írja a magas kultúra mellényében feszítő filozófus. „A Pista má megint szórakozik velem, bazdmeg!” - szemetel a kellemesnek minősített, csevegő kisember.

Pascal szerint: „Az emberi sorból lép ki az, aki a középből lép ki. Az emberi lélek nagysága abban áll, hogy tudjunk megmaradni a középszerben; egyáltalán nem az a nagyság, ha kilépünk belőle...”

Mi ez, ha nem figyelmeztető intés arra, hogy csupán közepesen gondolkodjunk, vagyis a kigondolt gondolatot ismételjük, ha adunk valamit a lelkünkre. Több ezeréves dogmáktól átítatódva gondolkodásunk azonos körben keringőzik. Pedig illene újra értelmeznünk ősrégi foglaimaink jelentéstartalmát, mielőtt használjuk ezeket.

Feltevéseinket, hitünket minduntalan próbálnunk kell.

Sablonként dobálózunk szótárra való kifejezéssel: *szent, ördög, angyal, hit, lélek, menny-ország, pokol, üdvözülés, sátán, isten stb.*

Számítógépek vagyunk csupán, nem rendszereken gondolkodunk, hanem régi sablonos rendszerek műveleti utasításai szerint alkotjuk újat nem tartalmazó mondatainkat. Ha lelkünk volna, ha mi lennénk a lélek, nem tehetnénk ilyet. Nem lehet ez üdvözítő, hiszen az emberi fejlődést hátráltató téblábolás meghosszabbításához vezetne, állóvízhez volnánk hasonlatosak, amikor tapasztalataink szerint a mozgás, a tett, a továbbgondolás, a lehetetlenek feszegetése vitt és visz előre mindent. Mennysorságos révületeinkben cselekvésképtelenségünkkel küszködünk.

Istent a félelem és a restség megszállottai találták ki, akik az állatvilág bamba tengődésébe visszakíváncsoztak lustálkodni. A cselekvő ember erejét folyamatosan megfeszítve az újat keresi - mindegyre felfedezni véli ezt - jóakarátú ismétléseiben. Ez már nem a megváltoztat-hatatlanak hitt hittanok bizonyosítás nélküli elfogadásából fakad, hanem az emberi agy korlátozottságából. Az új gondolat kikristályosodásához mérhetetlen befogadó képes, számítógép-pel megtöltött agyra van szükségünk. Lesz ilyen, és akkor a mai „kisiparos” gondolkodásról áttérhetünk a valóban alkotó gondolkodásra, amikor az „úgy gondolom” nem üresjáratú kife-

jezés lesz, hanem valóban igaz, új gondolathirdetés. De ehhez már most át kell értékelnünk szavaink értelmét és valóságtartalmát. Az emberiség mögött maradt évezredek során hányszor volt szükséges a szemléletváltás világunkról és a világról általában? Képzelményeinket tudományos felismeréssel igazoltuk vagy elvetettük. Mindenféle jelzések és jelek mutatják, hogy még ebben az évezredben gondolatközelségbe kerül az a „nagytakarítás”, amely az élet továbbgondolhatóságának céljából kell elvégeznünk. Ugrás lesz ez, amit gyökeres másként gondolkodás nélkül el nem végezhetünk.

11.

Tamási Áron így fogalmazott: Azért vagyunk a világban, hogy valahol otthon legyünk benne. Ebbe ez is belefér: Azért vagyunk a világban, hogy megértsük!

Anyám, aki kommunista vallású volt, élete végén gyakran sóhajtott: „Fiam, nem értem ezt a világot.” Apám - már a múlt század közepén - így magyarázkodott: „Fiam, nem így akartuk!”

Amennyit megértünk a világból - annyi a miénk.

Véges és a végtelen dolgok erdejében bolyongunk értetlenkedve és értetlenül. Fényt gyűjtünk a sötétben, hogy továbbadjuk az utánunk következőknek. Ez ad értelmet életünknek.

A génekbe menekülő véletlen következményeiként, és az izzadva szerzett tudás rágógumiját szánkban forgatva, értelmünk határán sóhajtozunk beláthatatlanul szép távlatok küszöbén, amit átlépni nem enged korunk.

A kor, amelyet dogmákból építettünk, és az életkor, amely elkoptat mindent, amit magunkban apránként összegyűjtöttünk. Előbb-utóbb rájövünk arra, hogy azért vagyunk a világon, hogy a múltból a jövőbe emelkedve, legalább a mi világunkat értsük. Ez - milliárdok közül néhányunknak - talán sikerül.

6. Töprengések

1. Hat milliárd egyhelyben lakó ember a világ: az éghajlatváltozás, a gondolatváltozás alig észrevehető!

2. Az ember lusta állat. Töröljük a mondat szégyenteljes részét. Marad az ember. Ez így igaz. Minden azon múlik tehát, hogy képesek vagyunk-e a szégyenletességek törlésére.

3. A félelem nélküli gondolkodónak minden Úr meztelen.

4. A szerelem meglepetés. Derült égből villámfény, nyakunkba zúdult nyári zápor, váratlanul reánk terített női mosoly.

5. A nép azé, aki megműveli.

6. Az emberiség korhad. Időnként mindenki lelombozódik.

7. Porból vétettünk porrá leszünk.

Az anyagiség előbbre valóságának hirdetése ez? Úgy is felfogható, hogy a mikrovilágból jövünk, és az a dolgunk, hogy minél inkább behatoljunk, megismerjük a makrokozmoszt. Két végtelen pont között kisülés vagyunk, amely évszázadig tarthat, aztán visszarendeződünk a végtelen kicsi világba. Talán viszünk is magunkkal valamit a végtelen nagyra törekvés vágyában összeszedett energiákból, géneink összetevőinek táplálására, hogy a „porból” mindig parányi más születhessen. Mert a világ így megyen...

8. Kapcsolatteremtésünk sűrűsége fordított arányban áll emberi kapcsolataink mélységével. A világháló segít abban, hogy több száz egyénnel lépünk kapcsolatba, de folyamatosan, még az Internet segítségével száznál kevesebb címmel tarthatunk kapcsolatot. Bensőséges baráti kapcsolatainkat két kezünkön számolhatjuk. Sikeres ember az, akit ennél többen meghallgatnak, boldog az, aki néhány társával őszintén gondolatot cserélhet.

9. Félelmeimet nem imádkozhatom lelkesedéssé. Kell, hogy legyen az embernek gondolat-épebb útja is. Ehhez félelmeim okát magamban szükséges megtalálnom, és ezzel lehetőséget kaphatok a jobbításra. A jóra való törekvés embere, ha élete bármennyire is rövid, másoknál előbbre juthat, egyetlen életére összpontosíthat, nem úgy, mint azok, akik mindenféle védőernyők alá húzódva és mankókba kapaszkodva a túlvilági élet zsugorodó reményével áztatva maguk, halálukig gyarapodó félelmeik útján bukdácsolnak.

10. Félelmedet lelkesedéssé imádkozva keresed boldogságod, áhítatod kódében nem látsz tovább saját - és képzelt - istened orránál.

11. A töpörödő Isten. Az örök ismeretlen. Akit mindig keresünk. Akit nyilvánvalóan az emberben találunk, az emberből építünk. A tudatban. Az agykutató az idegsejtek működésének gyarapodó ismereteiből következtet a lélek anyagságára. De minden megismerhetően kívül marad „az a kicsi valami”, ami az Isten. (Freund Tamás) Sejtelmes mosollyal mondja ezt, örömmel, hogy megmaradhatott kettőségében. Akár a kettéosztott agy. Benne a végtelenült ismeretlennel. Amely tapasztaljuk, hogy rohamosan fogy. Az utóbbi ötven esztendőben agyunk fejlődése nem képes követni a gyorsuló tudást. És mégis úgy tűnik, hogy ez az emberöltő megérheti a váltást, amikor plusz előjeléből mínuszba lép képzeletünk netovábbja. Ha Ő a végtelen jó, a végtelen minden nem nőhet tovább, hanem fogyni kezd, fogyni kezd, ő lesz a véges végtelen, az elfogadhatatlan.

± Isten = x

Újra és újra ki kell őt találnunk, ha nem hiszünk magunkban.

12. A hit nagy kényszer. Aki szabadnak képzei magát, az maga teremti Istenét. Naponta azon vagyok, hogy a magam Istenét a másokéhoz igazítsam, és velük összebékítsem.

13. A jövő új tulajdonságokat felmutató embert követel. De testi-lelki változásaink nem követhetik a rohanó életet. Menekülünk az elállatiasodás elől, és elgépiesedünk. Felemelkedésünk beláthatatlan időt követel. Hiába akarjuk időnap előtt az isteni tudást, a végtelenbe állítjuk Őt vagy Őket, mert képzeletünkben mindig jobbat alkotunk a meglévőnél. A Jóisten is lehet Jobbisten.

14. Kényelmetlen párbeszéd:

- Van Isten, hiszen mi teremtettük!
- És akkor ki teremtette a világot?!
- Kiderül majd, hogy azt is az ember teremti...
- Ez lehetetlen!
- Csak annyira, mint maga az Isten.

15. Legyen a lelkünk bekötve áldott emlékeitekbe.

16. A nanotechnológiával a természet eddig maradéktalanul még ki nem fürkészett módján építkezhetünk. Természetértő technikákkal meghaladjuk a mikroelektronikát. A nanoelektronika porszeméi milliószor gyorsabban és milliárdszor nagyobb feladatok megoldásában segíthetnek. Nagyot lépünk előre az ember istenléte felé.

17. Vajon miért éppen ő a büntető?

18. Ha magunk teremtettük őt, a mi képünkre, a képzeletünk szerinti legjobbra, akkor semmiképpen sem lehet más, csak földi Isten. A kozmosz istenét ezután kell elképzelnünk.

19. A halál a megmagyarázhatatlanságból eredő lelki betegségünk.

20. Halálunkban meghal az Isten is. Aki nem hisz benne már halott. Én halottnak születtem. És minden halálomban magamra maradtam. Hitetlenül nem köszönhet rám a halál. Az „és mégis” (Szerb Antal) mágiája éltet.

21. A világ egyénekre szeletelt élet. Az élet az egyénekre porciózott isten.

22. Ha egy az alkotó Isten, mi vagyunk az ő teremtményei, milliárd sok Jézus, akit feláldozott. Életünk példázat a hitetlenségről.

23. A közlés emberi tulajdonság, a gyarapítható tudás alapja. Az ige megfellebbezhetetlen, állandó. Az Isten tehát nem gyarapítható, nem javítható: maradi.

24. Amikor az okosság és a tudás nyíltszínre lép, akkor igazán nagy a képmutatás.

25. Szellem és test. Hiába ép testben nincs szellem. A test tudatos. A szellem ingatag.

26. Édentelenségben gyertyafénylények életleheletüket porciózzák.

27. Amiről nem tudom, hogy van, az nem is hiányzik.

28. A dolgok közepe, nem a felezési pont, hanem az arany metszés szabálya szerint valamivel több (1,618). Az igazság látszatát is ehhez igazítjuk.

29. Szememmel írok vágtyát magam köré. Pulzusommal mérem az éveket.

30. Nem vagyok aranyhal, mégis újra és újra kifognak, s hazugság - világhálóban vergődöm.

31. Tao tö king világtörvénykönyv. Lao ce aggastyán ember.

32. A szerelem állítmánya érzékiségünk által kiválasztott alanyában nyugszik.

33. Költségeimet kímélve porfüggönyt készíttetek a patinásodó idővel múltba néző ablakaimra, póksereg kalákában teszi lakájossá otthonom, semmitmondó szavakkal tompítom szívem, és a megengedettnél jobban elszürkült agyam dobogó cikkanásait, hogy csermelycsobogásúvá növelhessem környékemen az egy négyzetméterre eső csöndet. A feledés fátylát viselem minden ember-húvös nappalon, éjszakánként békebeli illatos füstölőket gyújtok, és álmaim melengetem. Errefelé eszme magasra ülnek a végtelent mutató csillagok, és a kék-tiszta égboltra nem szállnak fel a hétköznapiasan súlyos sóhajok.

34. Ami egyesülni akar, előbb atomjaira bomlik, ami részecskékre hull, paránná bomlik, és aztán egyesülni akar: a felbomlásban benne van az összetartás csírája és fordítva: minden minőséget keres, mást, nagyobb, erősebb, tartósabbat akar.

35. Dolgoznunk kell azon, hogy kijavíthassuk a Föld keringési pályáját. Nem kell hozzá fix pont, menetközben is változtathatunk forgásán. Bolyongását az űrben ésszerűbben határozhatjuk meg, Nem repülhetünk mindannyian valamely távoli naprendszer emberbarát-bolygóira, nem hozhatjuk közelebb a csillagokat: Földünkkel együtt kell keresnünk magunknak majd újabb életteret.

36. Az emberiség mindent összekötni, egybehordani akar, hangyatermészetünknek köszönhetjük a civilizációt. Ha megvetettük lábunkat a Marson, miért ne hozhatnánk magunkhoz kissé közelebb, s ha útban lesz, odébb is tolhatnánk kissé. A Nappal egyelőre csínján kell bánnunk. Nem lesz könnyű kimozdítani helyéből és szolgálatunkba állítanunk. Ha majd túltesszük magunk az elérhetetlen Egy imádatán, a Nap isteni természete is megdől, és az emberi szabadság világmindenség-méretűvé tágul.

37. Anyám fájdalommal lökött ki magából erre a világra, jajongott, örültek, hogy én is sírtam, könnyeztem akkor is, amikor a becsületét kilehelte, most, hogy száraz szemmel magam is eltűnni készülök, élet adta örömeim után kutatok foghíjas emlékezetemben: hullathattam volna több örömkönnyet is siralmas életemben.

38. Nacsakész mondja: Enyém a világ, szelíd vagyok. Nem vagyok jó, nem vagyok rossz. Megyek. Járt úton járom járatlan utam. Haladok szelíden.

39. A napilapban műfajteremtő Pálfi Mircsa *Halottuk* rovatában a szellemes kérdés-feleletek a közmondás területéről valók, a szóláselmélet (parömiológia) köznapi virágai, a népköltészet korszerű megnyilvánulásai. Lásd még: Vöö Gabriella - *Igaz ember igazat szól* előszavát, 1989.

40. Az anyanyelv olyan örökké üde virágos rét, ahol könnyű a járás, és még a sóhajtas sem hoz zord időt.

41. Anyanyelvünk: lényegünk. Nekünk magyarságunk. De ennél is több: sajátos erkölcsiségünk foglalatja. Aki magyarul beszél, igazát nyíltan mondja. Ne kerteljünk, hagyjuk a „mögöttes beszédet” másra.

42. Ki, hány nyelvet beszél, annyi magatartásformát, viselkedést, gondolkodásmódot ismer.

43. Meghaltak és feltámadtak Osiris, Heraklész, Pythagorász, Tyanai Appollóniusz, Nagy Sándor, Augustus császár és sokan mások. Üres volt Názáreti Jézus sírja is. A névsor elegendő ahhoz, hogy jelképekké válják a feltámadás. A nagy költők is örökéletűek.

44. Egy-egy lapáttal, leszámolok a cudar világgal.

45. Génisten párja én-isten.

46. Tetszetős szavak nem érdemelnek hitelt.

47. Az önismerő nem kíván tündökölni.
48. A leghasznosabb tudás: saját tudatlanságunk felismerése.
49. Van-e isteni önmegismerés?
50. Az önragyogás nem tündöklík. (Lao ce) Fénybe kerülhetünk önkéntelenül?
51. Miért kormányozható oly nehezen a nép? Mert feljebbvalói akaratosak.
52. Rövid életünk csupa rögtönzés.
53. A szegénység istentől való? És a gazdagság? A munkából, amelynek gyümölcseit istentelenek osztják el.
54. Tüskéket növesztünk, mert az ordító emberi hidegben reményeink levelei elhullnak.
55. Embertelenségük hidegében növekednek naggyá, és így természetyszerűen megtarthatják érzelmi hőmérsékletüket, míg az apróbbra sikerültek szaporán zabálnak, hogy az élet melegében megmaradjanak.
56. Miért nem nevet az Isten? És mért nem nevetett Jézus? Azért, mert senki sem lehet tökéletes. Azért, mert az ember teremtése még képzeletben sem lehet tökéletes.
57. Az emberben még nem lehet hinni, ezért hisszük a Fennvalót.
58. A Holdig emelhető épületet kell építenünk - hidat a magasba.
59. A halál megszüntetésének tudománya több az isteni tudásnál, megmagyarázhatóbb lesz a jézusi feltámasztásnál.
60. A sokasodás nemcsak az emberi állat számszerű növekedését jelenti, hanem a mindnyájunkban felhalmozódó tudást, az élet értelmének nemcsak tétova megfogalmazását.
61. Az örökéletben is számon kérjük-e magunktól, hogy mi végett születünk a világra?
62. Isten örökkévalóságát hirdetve az emberi örökélet közelébe kívánunk férközni.
63. Az emberi jóság kiterjesztése végett kell magunk fölé képzeletbeli tökéletesebbet állítanunk. Ilyenformán mindig is lesz példaképünk. És mindig is God, Gud, vagyis Jó lesz a neve.

64. Elég szegény vagyok ahhoz, hogy egy istent se szolgáljak.

65. Mit tegyünk, hogy ne vesztegezzük el az időnket? Éljük az életet egész terjedelmében. (Ha nagy állhatatossággal nem iparkodunk, hogy az időt hasznosan eltöltsük, dicsőség nélkül, barmok gyanánt fogjunk az életből kimúlni - Apáczai Csere János)

66. A szellem napvilága bizony még nem ragyog minden ház ablakán. -, nem fogy bizony a messzeség, És senki sem tudja, hol, merre van a seholsincs Kánaán. Valamilyen nagy út legelején tartunk. Magunk szabtuk meg, hogy ez az út az állati embertől a jóságos, a mindentudó, az alkotó, a szeretetteljes és örök, tehát az isteni emberig vezessen.

67. Vezérem bensőmből vezérel. Így hát magam vagyok.

68. Anyám velem világot szült. Bizonyára végtelent. Határait kishitűen magam szabtam. Kurtára sikerült nekem minden.

69. A pontos idő. Az ember felnézett az Istenre És beállította az óráját. Az Isten alá nézett az emberre. És beállította az óráját. Elfelejtettek egyeztetni.

Így lett az idő végtelen.

70. Berregő hang jön a felső zsebemből. Hallgatózom.

- E se mese? - kérdezi a mellérendelt.

- Micsoda?

- Van! - figyelmeztet.

- Jön - nyugtázom. És fülemhez viszem a telefont.

A hívó hosszan beszél.

Mikor végre lezárom a telefont, magyarázatot sóhajtok a kíváncsi felé.

- Csak mese volt...

71. Lehetetlenségek: Mozgáskorlátozott angyal. Nevető Jézus. Állat-lázadás.

72. Üres lesz a mennyország. Isten annyira jó, nem hagy el bennünket, velünk száll a poklokra.

73. A hit személyes valóságérzet.

74. Isten javítható.

75. Egyetlen a mi Urunk: elképzelt saját, magunknál mindig jobb alteregónk.

76. Nyelvünk nyergében pásztoroltunk évszázadokig pusztákon és idegen szók között.
77. Tíz olvasónál is jobb egy gyenge író. Az irodalmi Életet a kis írók éltetik.
78. A mennyország olyan lehet, mint a kommunizmus. Azt már tudjuk, hogy az utóbbiban senki sem lakik. Lakhatatlan.
79. Renard szerint a vallás a lusta gondolkodás mentsége. Ez nyilvánvaló, hiszen a teremtés folytonos. A mi dolgunk tisztásokat keresni az erdőben, vagyis gondolkodni.
79. Baudlaire tudta, hogy költőként kell élnünk még a prózai életben is.
80. Nem tudjuk, hogy van Isten, de azt már sejtjük, hogy becsületére válna, ha nem volna. Mert, ha csakugyan van, akkor valószínűleg nem ért a mesterségéhez.
81. A gondolkodást megfojtja a félelem. Ezért jobb az, ha az ördög nem alszik. Nem tőle kell félnünk, hanem kishitűségünktől, a megnyugvástól, a beletörődéstől. Haladó ember csak földi életet élhet az állóvizek dogma-hínárjában. Csak a merész kérdések sodrása csillantja fel az elfogadható igazságok gyémántjait, amelyek a szellem magasságába emelik az embert.
82. Ha van isten, neki van a legerősebb, a legbonyolultabb, a legkorszerűbb számítógépe.
83. Mint a hernyó, amely begubózik és lebontja rágóizmait, hogy aztán lepkévé váljon, úgy bonthatnánk le magunkban a gyűlölet indulatait, hogy valóban szelídített emberré váljunk.
84. A kisebbségi embert a környezet ellenállása nemesíti. A hatalomra jutottat a félelem serkenti. A békés ember ellustul.
85. Fejjel a mennyei homokban.
86. Féljük a halált, szeretnénk jobblétre lopózkodni.
87. Test vagyok és lélek - így szól a gyermeki ember.
88. Legfőbb szerszámunk: az értelem.
89. Több értelem van a testedben, mint legjobb igazságodban.
90. Mikor és mit táncol örömeben az Isten? Imigyen fejezi be mondandóját Zarahusztra.
91. Isten él, ha nem benned, majd veled hal meg.

92. Csupa megvalósíthatatlan, a végtelenbe képzelt eszmét választunk magunknak. Kereszténységet, szeretetet, örök békét, demokráciát, szabadságot óhajtunk. Mindezek messzeségből világító tünemények. A véletlen gyermekeiként szülőhelyünkre: a végtelenbe kívánczunk.

93. Minden emberi miért kiolvasható génjeink hatvanmilliónyi betűjegyéből. A természet régóta írja, mi egyelőre csak szótagolva olvashatjuk.

94. Hatvan billió sejtünk ugyanennyi kérdése tátong, hogy értelmes életünkkel tartalommal töltsük.

.oOo..